

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200916
Dátum vydania rozhodnutia:	16.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200916.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu Mgr. I. C., C., zastúpenej Mgr. Viliamom Čobirkom, advokátom, so sídlom v Prešove, Čapajevova 29, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajskému riaditeľstvu policajného zboru, Krajskému dopravnému inšpektorátu, Pionierska 33, Prešov), o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Prešov č. p. KRP-P-37/KDI-BCP-2011 z 30. marca 2011, o odvolaní Krajského riaditeľstva policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Prešov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/154/2011-35 z 18. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/154/2011-35 zo dňa 18. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu č. p.: ORP-DI-BCP-P-058/2011 zo 17. februára 2011 bola žalobkyňa Mgr. I. C. (ďalej iba žalobkyňa) uznaná za vinnú z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZP) na tom skutkovom základe, že dňa 2. decembra 2010 o 13.50 hod. v Prešove viedla po miestnej komunikácii ako vodič motorové vozidlo zn. Mitsubishi Pajero, ev. č. N. a počas vedenia motorového vozidla obsluhovala telefónny prístroj. Následne bola hliadkou Diaľničného oddelenia Policajného zboru v Prešove (ďalej len „DO PZ v Prešove“) zastavená a kontrolovaná.

Za priestupok bola žalobkyni uložená sankcia - pokuta vo výške 30 Eur. Zároveň jej bola podľa § 79

ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov o priestupkoch uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát dňa 30. marca 2011 pod č. KRP-P-37KDI-BCP-2011 o odvolaní žalobkyne rozhodol tak, že výrokovú časť v zmysle ustanovenia § 59 ods. 2 Zákona o správnom konaní zmenil tak, že text: ...“počas vedenia motorového vozidla obsluhovala telefónny prístroj...” nahradil textom: „počas vedenia vozidla obsluhovala telefónny prístroj tak, že ho držala v ľavej ruke pri ľavom uchu“.

V zostávajúcej časti odvolanie žalobkyne zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Prešove na základe žaloby preskúmal správne konanie a rozhodnutia v ňom vydané.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že netelefonovala tak, ako to je popísané v skutku, pretože je to technicky nemožné pre hands free sadu namontovanú v jej vozidle. Poukázala na porušenie rovnosti práv účastníkov konania, keď sa neverilo jej, ale príslušníkom polície áno. Poukázala na to, že pri rovnosti dôkazov sa mala použiť zásada v pochybnosti v prospech obvineného. Vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový stav navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Prešov uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v celom rozsahu a nezistil dôvody na jeho zrušenie. Napadnuté rozhodnutie o priestupku podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenil z dôvodu upresnenia spôsobu spáchania priestupku žalobkyňou tak, aby výrok rozhodnutia bol formulovaný jasne, stručne a pritom určite tak ako to uvádza ustanovenia § 77 Zákona o priestupkoch. Vo výrokovej časti rozhodnutia teda doplnil spôsob, akým žalobkyňa počas vedenia vozidla obsluhovala mobilný telefónny prístroj. Argumentoval, že skutočnosť o spáchaní priestupku žalobkyňou z 2. decembra 2010 je potvrdená správou o výsledku objasňovania. Z tejto správy je zrejmé, že žalobkyňa 2. decembra 2010 o 13.50 hod. viedla osobné motorové vozidlo Mitsubishi Pajero a počas toho obsluhovala mobilný telefónny prístroj, ktorý držala v ľavej ruke pri ľavom uchu. Policajti hliadky DO PZ v Prešove v správe v časti výsledok šetrenia orgánu Policajného zboru okrem už vyššie uvedených skutočností uviedli, že žalobkyňa odmietla zaplatiť blokovú pokutu.

Krajský súd v Prešove preskúmal napadnuté rozhodnutia a postup, ktoré ich vydaniu predchádzal v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, preto podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O.s.p. preskúmané rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Tieto porušenia krajský súd videl v tom, že nebol riadne zistený skutkový stav najmä preto, že oznámenie príslušníkov polície, resp. tvrdenie žalobkyne nebolo ani na jednej ani na druhej strane ničím podložené, aby sa pri hodnotení dôkazov mohol správny orgán pri svojej úvahe oprieť nielen o tieto, ale i ďalšie veci objektivizujúce dôkazy a preukazujúce skutkový stav.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Prešov. Dôvodil tým, že sa nestotožňuje so záverom Krajského súdu v Prešove, že správne orgány vychádzali z nedostatočne zisteného stavu veci, keďže priestupkový spis neobsahuje okrem správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 2.12.2010 a záznamov o podaní vysvetlenia príslušníkov DO PZ Prešov žiadne iné listinné dôkazy a skutočnosti preukazujúce, že sa žalobkyňa

dopustila priestupku, resp. že o spáchaní priestupku existuje jediný dôkaz, a to hlásenie o spáchaní priestupku založené na tvrdení príslušníkov hliadky PZ a keďže žalobkyňa spáchanie priestupku poprela už pri spracovaní správy, bolo povinnosťou a úlohou správnych orgánov zabezpečiť dostatok dôkazov pri prvotných úkonoch na to, aby neskoršie tvrdenia žalobkyne boli vyvrátené, čo s poukazom na skutočnosť, že priestupok nebol zadokumentovaný záznamovou technikou malo príslušníkov PZ viesť k tomu, aby spáchanie priestupku zadokumentovali aj inými dôkazmi ihneď na mieste, napr. prostredníctvom mobilného operátora atď. Uvádza pritom, že z vyššie uvedeného záveru Krajského súdu v Prešove tak pre žalovaného plynie záver, že keďže policajti boli iba dvaja a ich pohľad a vyjadrovanie nezaznamenalo technické zariadenie, v prípade nepravdivých tvrdení žalobkyne a jej oneskorených, v tom čase už nič nepreukazujúcich návrhov na vykonanie ďalšieho dokazovania (napr. dopytom u mobilného operátora, resp. používaním zabudovanej handsfree sady v motorovom vozidle, argumentmi o používaní iba jedného mobilného telefónu, ktorý však na mieste samom nebol preukázaný a teda žiadnym spôsobom stotožnený a pod.) nemajú príslušníci PZ reálnu možnosť preukázať pravdivosť svojich zistení. Fakticky žalobkyni postačuje len stručne vyjadriť nesúhlas so spáchaním priestupku na mieste samom, resp. len namietať, navrhnúť či poukazovať ako aj v tomto prípade, čím v konaní o priestupku nie je možné preukázať jej zodpovednosť, a to aj napriek tomu, že nikto nepreukázal nepravdivosť tvrdení policajtov, resp. že by postupovali v rozpore so zákonom o Policajnom zbore, či inými zákonmi. Nepochybne ustanovenie § 32 ods. 1 zákona o správnom konaní, resp. aj ďalšie ustanovenia o dokazovaní kladú správnym orgánom za povinnosť zistiť náležité stav vecí, ale takýto stav je výsledkom správnej úvahy každého zainteresovaného orgánu. Žalovaný ani v tomto štádiu konania nepochybuje o správnosti postupu členov hliadky Policajného zboru, ani o ich zisteniach, pričom naďalej zastáva názor, že ich možnosť vnímania danej situácie, a tým spáchanie priestupku Mgr. I. C. nebola ničím znížená ani ovplyvnená, pričom táto činnosť - t.j. obsluhovanie telefónu počas jazdy je nesporne pozorovaním postrehnuteľná činnosť. Ďalej uviedol, že je všeobecne známe, že veľmi malý počet služobných motorových vozidiel je vybavených kamerovým systémom zaznamenávajúcím priebeh služobnej činnosti, t. j. spáchanie priestupku. Poukázal tiež na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo/21/2007 z 30. januára 2008, ako aj sp. zn. 1Sžo/150/2009 z 13. apríla 2010.

Nestotožnil sa ani s vytýkanou námietkou Krajského súdu v Prešove, že správne orgány sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s námietkou žalobkyne, že sa skutok nestal a domnieva sa, že uvedenými skutočnosťami a námietkami (ktoré žalobkyňa prvý krát uviedla a poukázala na ne až v podaní odporu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok) sa správne orgány dostatočným spôsobom zaoberali a vysporiadali sa s nimi jednak v odôvodnení rozhodnutia o priestupku, resp. aj v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní. Žalovaný pritom opakovane poukazuje, že žalobkyňa mala a mohla na túto skutočnosť priamo poukázať už na mieste dokumentovania priestupku. Neskôr uvedenú námietku KDI KR PZ v Prešove považoval a naďalej považuje za nepravdivú a účelovú, uvádzanú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za priestupok. Ďalej uvádzal podrobnosti používania hands free sady a tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne o možnosti jej fyzického vypnutia, resp. používania, pričom uviedol, že „zároveň za všeobecné, nič nepreukazujúce a na veci ako takej nič nemeniace, je potrebné hodnotiť jeho tvrdenie o fyzickom vypnutí systému hands free, čo nerobí on (právny zástupca) a ani jeho zamestnancí“.

Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, resp. aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného v určenej lehote nevyjadрила.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 16. januára 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola žalobkyňa uznaná za vinnú z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZP na tom skutkovom základe, že dňa 2. decembra 2010 o 13.50 hod. v Prešove viedla po miestnej komunikácii ako vodič motorové vozidlo zn. Mitsubishi Pajero, a počas vedenia motorového vozidla obsluhovala telefónny prístroj. Následne bola hliadkou Diaľničného oddelenia Policajného zboru v Prešove (ďalej len „DO PZ v Prešove“) zastavená a kontrolovaná.

Za priestupok bola žalobkyňa uložená sankcia - pokuta vo výške 30 Eur. Zároveň jej bola podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov o priestupkoch uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, dňa 30. marca 2011 pod č. KRP-P-37KDI-BCP-2011 o odvolaní žalobkyne rozhodol tak, že výrokovú časť v zmysle ustanovenia § 59 ods. 2 Zákona o správnom konaní zmenil tak, že text: ...“počas vedenia motorového vozidla obsluhovala telefónny prístroj...” nahradil textom: „počas vedenia vozidla obsluhovala telefónny prístroj tak, že ho držala v ľavej ruke pri ľavom uchu“.

V zostávajúcej časti odvolanie žalobkyne zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (ďalej len „ZCP“) tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 2 písm. u/ ZCP na účely tohto zákona sa rozumie vodičom osoba, ktorá vedie vozidlo.

Podľa § 4 ods. 2, písm. l/ citovaného predpisu vodič nesmie počas vedenia vozidla používať telefónny prístroj okrem telefonovania s použitím systému "voľné ruky" alebo vykonávať inú obdobnú činnosť, ktorá nesúvisí s vedením vozidla; to neplatí pre vodiča vozidla ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len "ozbrojené sily"), ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchrannej služby, záchrannej zdravotnej služby, banskej záchrannej služby, Vojenského spravodajstva a Slovenskej informačnej služby pri plnení svojich úloh,

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej iba SP), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov.

Podľa § 34 ods. 1 až 5

- (1) Na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.
- (2) Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.
- (3) Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.
- (4) Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu.
- (5) Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb.(ďalej iba ZP), ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 58 ods. 1 a 2 ZP objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade spisov správnych orgánov zistil, že skutkový stav nebol zistený nepochybne - nie presne a úplne.

Skutkový stav, resp. jeho zistenie nemožno opierať iba o tvrdenia príslušníka, či príslušníkov polície, najmä nie vtedy, ak sa opierajú len o výsledok ich pozorovaní na základe zmyslového vnímania a obvinený z priestupku popiera ich tvrdenia. V takom prípade by skutočne mal orgán rozhodujúci o priestupku v zmysle zásad trestného konania, ktorému je priestupkové konanie veľmi blízke, vychádzať zo zásady v pochybnosti v prospech. Na nepochybné preukázanie viny obvineného z priestupku nepostačuje tvrdenie zakročujúceho príslušníka o tom, že niečo svojimi zmyslami pozoroval, najmä ak, ako v prerokúvanom prípade, ide o postrehnutie určitého javu na krátku dobu, z väčšej vzdialenosti a nie v úplne ideálnej pozorovacej polohe - v pohybe, cez viacero prekážok a podobne. Ak by boli príslušníci vozidlo žalobkyne zastavili a tá by v tom momente telefonovala, bola by váha tvrdenia príslušníkov iná, ako v prerokúvanom prípade. Ak však žalobkyňa tvrdí, že ju nemohli vidieť, lebo netelefonovala a nie je

to ani možné, mali príslušníci na mieste vykonať ohliadku jej mobilného telefónu, či z neho v inkriminovanom čase bolo alebo nebolo telefonované, prípadne zistiť u telekomunikačného operátora, kedy bolo z telefónu žalobkyne naposledy volané.

Ak sa tak nestalo a okrem tvrdení príslušníkov, že videli žalobkyňu telefonovať, niet iného objektívneho dôkazu a proti nemu stojí tvrdenie žalobkyne, že netelefonovala, pretože sa to nedá pre prekážku v použití hands free sady, bude nevyhnutné objektívne preukázať, či k telefonovaniu žalobkyňou v inkriminovanom čase počas vedenia motorového vozidla došlo.

Napriek tomu, že záznamy príslušníkov, z ktorých vychádzal žalovaný i prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o priestupku, sú rovnocennými dôkazmi s výpoveďou žalobkyne, je nevyhnutné mať na pamäti, že pri rovnosti dôkazov by mal existovať vždy dôkaz objektívny a preto nespochybniteľný - napr. fotografia, zvukový či obrazový záznam, výpoveď nestrannej osoby, listinný doklad, ohliadka miesta alebo veci a podobne.

Z týchto dôvodov odvolací súd nestotožňuje sa s rozhodnutím žalovaného a jemu predchádzajúceho rozhodnutia okresného dopravného inšpektorátu, potvrdil rozhodnutie krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správne.

Na dôvažok je nevyhnutné zdôrazniť, že aj odvolací súd si je vedomý zatiaľ nedostatočného vybavenia policajného zboru kamerami vo vozidlách, ktoré zakročujú voči priestupcom, resp. nedostatočného zabezpečenia policajného zboru inou záznamovou technikou. To však nie je prekážkou tomu, aby príslušníci polície pri zákrokoch používali dostatočne iné dôkazné prostriedky uvedené v § 34 ods. 1, 2 SP.

Pre zachovanie rovnosti strán v konaní a váhy dôkazov nimi produkovanými je nevyhnutné pristupovať k hodnoteniu správy o výsledku objasňovania a k záznamom príslušníkov polície, ktoré boli podkladom k jej vypracovaniu, predovšetkým ako k podkladu na začatie priestupkového konania (§ 67 ods. 2 ZP).

Až po vykonaní týchto dôkazov nezávislým správnym orgánom, a to sa týka i vysvetlenia podaného žalobkyňou, na ústnom pojednávaní správneho orgánu, možno tieto vyhodnotiť v súvislosti s ďalšími dôkazmi a okolnosťami a vysloviť právny záver o vine či nevine žalobkyne.

V prípade dvoch skupín proti sebe stojacich (navyše nepriamych) dôkazov nie je možné bez bližšieho odôvodnenia, prečo správny orgán uveril jednej skupine dôkazov a inej nie, prikloniť sa k jednej z nich a na takom základe rozhodnúť o vine za priestupok.

Pre dôslednosť sa žiada dodať, že skutok uvedený v prvostupňovom rozhodnutí neobsahuje miesto spáchania skutku a tiež napr. špecifikáciu mobilného telefónu, z ktorého mala žalobkyňa telefonovať, tak, aby nebolo možné skutok zameniť s iným skutkom.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že účastníkom nepriznal ich náhradu, pretože úspešnej žalobkyňi v odvolacom konaní trovy nevznikli a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.